

Arrest

nr. 72 337 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. PIROTTE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala (Pakistan). U zou naar de moskee gegaan zijn om te bidden. U zou in de moskee getuige geweest zijn van een gesprek tussen S.(...) en Z.(...). Z.(...) zou aan S.(...) de opdracht gegeven hebben om minister Z.H.U.(...) te doden. U zou geprobeerd hebben de moskee te verlaten. Z.(...) zou u gezien hebben en gevraagd hebben wat u gehoord had en wat u in de moskee deed. U mocht vervolgens van hem naar huis gaan. In de eerste of tweede maand van 2007 zou S.(...) naar uw winkel gekomen zijn. Hij bezweerde u geen Z.(...) te kennen. S.(...) zou de minister in februari 2007 vermoord hebben. Op de dag van de moord op de minister zou Z.(...) gekomen zijn naar uw winkel. Hij zou u

bedreigd hebben. Eind 2007 zou Z.(...) nogmaals langsgekomen zijn. Daarna zou er een persoon verbonden aan Z.(...) drie tot vier maal naar u toe zijn gekomen. Deze persoon zou een laatste keer gekomen zijn naar uw winkel in de laatste maand van 2009. Als u meekwam met hem of 1 miljoen roepies betaalde, zou hij u met rust laten. Er zou ruzie ontstaan zijn omdat u niet wilde meegaan of wilde betalen. Z.(...) en die persoon en S.(...) zouden volgens u behoren tot "Lashkar-e-Taiba" en "Dawat-E-Rishad". U zou Pakistan verlaten hebben op 12 april 2010. Via Lahore en Dubai of Abu Dhabi kwam u per vliegtuig naar België. U zou aangekomen zijn in België op 13 of 14 april 2010. U zou drie of vier maanden opgesloten zijn bij een smokkelaar. Daarna zou u 20 dagen verbleven hebben bij een Pakistaan en een Arabier. Deze Pakistaan zorgde ervoor dat u medische verzorging kreeg. U diende in België op 23 september 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, kopie van de identiteitskaarten van uw ouders en broer een kopie van de voorzijde en 1ste pagina van uw paspoort, een domiciliecertificaat, Pakistaanse medische documenten, Belgische medische documenten, een lidkaart van de Pakistan Muslim League, Qaid-e-Azam ("PML-Q") en schooldiploma's.

B. Motivering

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat uw verklaringen over het afgeluisterde gesprek tussen S.(...) en Z.(...) vaag zijn (zie gehoorverslag CGVS p.12). U weet niet wanneer dit gesprek exact plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS p.12). U bleef ook vaag en algemeen over wanneer u werd bedreigd en door wie u werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.14). Z.(...) zou u bedreigd hebben op de dag van de moord van de minister, maar u kon deze datum niet aangeven. U wist enkel dat het in de tweede maand van 2007 was (zie gehoorverslag CGVS p.13). U kent Z.(...) ook niet persoonlijk, noch kent u zijn volledige naam (zie gehoorverslag CGVS p.13). Ook van de persoon die u later bedreigde, kon u niet aangeven wat zijn naam was of wanneer hij u exact bedreigde (zie gehoorverslag CGVS p.14). U kon enkel zeggen dat het in de zesde of zevende maand van 2008 was en dat u de laatste keer lastiggevallen werd in de laatste maand van 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14). Voorts hebt u een belangrijk element, namelijk dat uw belagers zouden behoren tot een extreem religieuze organisatie, ook niet aangegeven bij uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22 november 2010.

Dat u daar weinig tijd kreeg is een onvoldoende verklaring, aangezien het gaat over een belangrijk element van uw asielrelaas. Pas nadat uw advocaat op het einde van het gehoor bij het CGVS aankaartte dat uw belagers behoren tot "Lashkar-E-Taiba" en het CGVS u er een vraag over stelde gaf u aan dat uw belagers zouden behoren tot "Lashkar-e-Taiba" en "Dawat-E-Rishad" (zie gehoorverslag CGVS p.17 en p.19). Dat u zou onderbroken zijn tijdens uw antwoorden op de vragen van het CGVS, is geen afdoende verklaring voor het niet eerder vermelden van dit belangrijke element. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat u uw asielrelaas uitvoering kon vertellen. Het is het aan de asielzoeker om zijn asielrelaas uit een te zetten en te vertellen over essentiële punten van zijn asielrelaas. U kon ook niet aangeven wat "Lashkar-e-Taiba" is (zie gehoorverslag CGVS p.18). Uw ingeroepen vrees is dan ook weinig geloofwaardig. Mocht er dan toch enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen, dan dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre bescherming zou lopen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u zich niet tot uw autoriteiten gewend heeft om bescherming te zoeken tegen S.(...), Z.(...) en de andere personen (zie gehoorverslag CGVS p.15). Nochtans verklaarde u geen vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dat u voor de autoriteiten geen vrees kende, blijkt ook uit het feit dat u in 2007 een paspoort en in een 2008 een identiteitskaart aanvraagde. Bovendien verklaarde u zelf dat "Lashkar-e-Taiba" en "Dawat-E-Rishad" verboden organisaties zijn in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.17). Daarenboven blijkt eveneens uit algemene informatie dat S.(...) werd gearresteerd door de autoriteiten en werd veroordeeld (zie document 2, blauwe map). Niets stond u dan ook in de weg om uw belagers aan te geven bij de autoriteiten.

Verder dateert het laatste vervolgingsfeit van de laatste maand van 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.15). Daarna kende u geen problemen meer (zie gehoorverslag CGVS p.15). U verklaarde bovendien dat u zelfs nog regelmatig terug ging naar uw winkel, de plek waar uw belagers u juist konden vinden. U

keerde zelfs nog 1 dag voor uw vertrek uit Pakistan terug naar uw winkel (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.5). Dit ondermijnt volledig uw vrees voor uw belagers.

Wat betreft uw reisroute werd een tegenstrijdigheid met uw verklaring tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22 november 2010 opgemerkt (zie verklaring DVZ vraag 34). U zou door India gereisd zijn (zie verklaring DVZ vraag 34). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u gereisd te hebben via Lahore en Abu Dabi of Dubai (zie gehoorverslag CGVS p.9). U werd geconfronteerd met het feit dat u voor DVZ een andere verklaring had gegeven, maar u stelde dat u bij het eerste interview alles hebt afgegeven en dat u van Pakistan afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kan dus geen afdoende uitleg geven voor deze tegenstrijdigheid. Dit element breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reisweg danig af.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat u met uw eigen paspoort en een visum geregeld door de smokkelaar zou gereisd hebben van Pakistan naar België (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.10). U legde slechts een kopie van de 1ste pagina van uw identiteitsgegevens en voorzijde van uw paspoort voor. Dit doet een ernstig vermoeden rijzen dat u dit paspoort probeert achter te houden voor de Belgische autoriteiten, daar dit paspoort mogelijks bepaalde uitreisstempels kan bevatten. Aldus kan het CGVS ook niet vaststellen of uw verklaringen coherent zijn aan de gegevens of stempels in uw paspoort.

Het is ook opmerkelijk te noemen dat u wel een fotokopie maakt van de 1ste pagina van het paspoort maar niet van de binnenzijde waar de stempels en uitreisdata vermeld staan (zie gehoorverslag CGVS p.7). Over het visum dat de smokkelaar zou geregeld hebben, kon u ook niet aangeven voor welk land dit was (zie gehoorverslag CGVS p.9). De smokkelaar zou uw origineel paspoort en originele identiteitskaart hebben afgenomen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Tevens dient opgemerkt te worden dat u weinig moeite heeft gedaan om dit paspoort of uw originele identiteitskaart terug te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Uw verklaringen omtrent uw reisroute zijn dan ook weinig geloofwaardig.

Voorts verwees u naar uw gezondheidssituatie (zie gehoorverslag CGVS p.17). U ondersteunt deze stelling door het voorleggen van meerdere Pakistaanse en Belgische medische attesten. U gaf zelf aan dat deze problemen geen verband houden met uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGVS p.17). Wat betreft deze door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw kopie van uw identiteitskaart en die van uw ouders en broer kan aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat. Uw schooldocumenten en domiciliëcertificaat kunnen zonder meer aanvaard worden. Uw partijlidkaart voegt niets wezenlijks toe aangezien u zelf aangaf dat u geen problemen van politieke aard kende in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot

doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2. 5. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) stelt dat verzoeker niet exact weet wanneer het gesprek tussen S.(...) en Z. (...) plaatsvond en dat hij algemeen bleef over de bedreiging, merkt hij op dat Z. (...) hem bedreigde op de dag van de moord op de minister. Verzoeker wist dat dit in de tweede maand van 2007 was, maar kon de datum niet geven. Volgens verzoeker spreekt de commissaris-generaal zich tegen daar ze stelt dat hij vaag blijft en anderzijds dat verzoeker perfect de dag van de bedreigingen kan situeren, op basis van de gebeurtenis (moord op de minister). Verzoeker stelt dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) reeds aangaf geheugenproblemen te hebben omwille van de stress van zijn verblijf van drie jaar in Pakistan. Het is moeilijk voor verzoeker om zich data en bepaalde gebeurtenissen exact te herinneren. Verzoeker wilde steeds zo duidelijk mogelijk zijn bracht zijn paspoort en identiteitskaart onmiddellijk aan. Verzoeker herhaalt dat hij Z. (...) niet persoonlijk kende en dat hij de data van de bedreigingen bij benadering kon geven. Verzoeker meent dat hij getracht heeft zijn asielrelaas naar behoren te staven en meent dat hem niet kan worden verweten kleine details van drie jaar geleden niet weer te geven.

Verzoeker stelt dat hij reeds bij de DVZ aangaf dat hij omwille van stress door zijn verblijf van drie jaar in Pakistan hij last had van geheugenproblemen. De Raad meent dat het niet duidelijk is wat verzoeker met deze opmerking beoogt daar hij afkomstig is uit Pakistan en hij er voor zijn vlucht naar België steeds verbleef.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tracht zijn vage verklaringen te verklaren door erop te wijzen dat de feiten zouden dateren van 2007 en dus vier jaar voor zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, antwoordt verweerder dat dit argument bijzonder zwak is. Een asielzoeker is normaal bij machte om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtverhaal weer te geven, daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen, die in het geheugen van de asielzoeker gegrift zijn.

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van een asielrelaas. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokken het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

Verweerder merkt terecht op dat de bewering van verzoeker dat het CGVS zich zou tegenspreken niet overeenstemt met de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker bleef immers vaag met betrekking tot het afgeluisterde gesprek. Verzoeker wist niet wanneer dit gesprek plaatsvond, hij bleef vaag over wanneer hij werd bedreigd en door wie. Verzoeker verklaarde dat hij op de dag van de moord op de minister werd bedreigd door Z.(...), maar hij kon de datum niet geven en kende de volledige naam van Z.(...) niet. Verzoeker kon evenmin gedetailleerde verklaringen geven over de latere bedreigingen. Hieruit blijkt geenszins een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing, maar wel dat verzoeker vage en onduidelijke verklaringen aflegde met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas. De Raad meent dat dit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt.

2.6. Volgens verzoeker is het klinkklare onzin dat hij een belangrijk element van zijn asielrelaas niet heeft weergegeven op de DVZ en dit pas werd aangehaald door zijn raadsman, zijn asielrelaas

ongeloofwaardig maakt. Verzoeker heeft dit niet vermeld op DVZ maar heeft wel verklaard dat hij bedreigd werd. Het feit dat verzoeker niet heeft gespecificeerd door wie hij werd bedreigd doet geen afbreuk aan zijn asielrelaas. Volgens verzoeker is het voor de bedreigde niet zo belangrijk door wie hij bedreigd wordt, dan wel de daad van de bedreiging. Volgens verzoeker wisselt het Commissariaat-generaal om wat ze zelf belangrijk vindt met wat er effectief belangrijk is in de ogen van de asielzoeker. Volgens verzoeker wordt uit het oog verloren dat dit wel aan bod kwam tijdens het interview na tussenkomst van de aanwezige raadsman. Volgens verzoeker kan het dus niet anders dan dat hij het heeft meegemaakt en ook zo meedeelde aan zijn raadsman.

Verweerder merkt terecht op dat de bewering dat het feit door wie verzoeker werd bedreigd niet belangrijk genoeg zou zijn om er spontaan melding van te maken tijdens zijn verhoor geenszins een verschoningsgrond kan vormen voor deze nalatigheid van verzoeker. Gezien het feit dat verzoekers raadsman er expliciet melding van maakte dat zijn cliënt werd bedreigd door Laskar-E-Taiba wijst er al op dat dit wel degelijk een belangrijk element betreft in de asielmotieven van verzoeker. Het is dan ook zeer merkwaardig te noemen dat verzoeker er op een eerder moment geen melding van maakte dat hij bedreigd zou zijn door Laskar-E –Taiba en Dawat-E-Rishad.

2.7. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet tot de Pakistaanse overheid heeft gewend om bescherming te vragen tegen S.(...), Z.(...) en andere personen die hem bedreigden, merkt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal de notie “autoriteit” zeer breed interpreteert en dit aanziet als de politie die bevoegd is voor het opstellen van klachten en de administratieve autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het afgeven van documenten terwijl dit andere instanties zijn. Verzoeker heeft geen bescherming gevraagd aan de politie omdat deze corrupt is in Pakistan. Verzoeker stelt dat hij geen vrees had voor de autoriteiten die de identiteitsdocumenten afleveren. Verzoeker merkt nog op dat S.(...) in de gevangenis zit, maar dat het Commissariaat-generaal er geen rekening mee houdt dat deze deel uitmaakte van een groter netwerk en dat hij nog steeds bedreigd werd door de leden van Laskar-E-Tabia die in vrijheid waren.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.8. De bestreden beslissing stelt dat het laatste vervolgingsfeit van de laatste maand van 2009 dateerde. Verzoeker stelt dat hij elke 5 à 6 maand door leden van het netwerk Laskar-E-Taiba werd bedreigd. Toen verzoeker in december 2009 werd bedreigd kon hij de stress die met de bedreigingen gepaard gingen uiteindelijk niet meer verdragen. Zeker na het overlijden van zijn broer in mei 2009, kon hij deze stress niet meer verdragen en besloot hij het land te verlaten. Gezien zijn zaak kon verzoeker niet zomaar verdwijnen, hij moest leningen en schulden afbetalen. Volgens verzoeker kwamen Z.(...) en de leden van zijn netwerk hem slechts om de vijf à zes maanden bedreigen, zodat hij nog wat tijd had voor ze opnieuw zouden langskomen. Dit verklaart waarom verzoeker het land verliet in april 2010, vier maanden na de laatste bedreigingen door de leden van het netwerk.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de bedreigingen. Verzoeker geeft immers de indruk dat hij op voorhand wist wanneer hij ongeveer zou bedreigd worden, namelijk om de vijf à zes maanden en dat hij met deze informatie in gedachten nog vier maanden na de laatste bedreiging in Pakistan kon blijven. Deze verklaringen overtuigen niet. Zo kan uit de verklaringen van verzoeker niet worden afgeleid dat hij om de vijf à zes maanden zou zijn bedreigd, vermits hij slechts drie incidenten aanhaalde tussen 2007 en 2010 die hij niet exact in de tijd kon plaatsen. Het is bovendien zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker zou kunnen voorspellen wanneer men hem een volgende keer zou komen bedreigen.

De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat verzoeker voor het laatst werd bedreigd in de laatste maand van 2009 en dat hij hierna regelmatig terugging naar zijn winkel, waar zijn belagers hem konden vinden. Een dergelijke houding van verzoeker is in de bestreden beslissing terecht beschouwd als een element dat de vrees voor zijn belagers ondermijnt.

Waar verzoeker beweert dat hij zou hebben gewacht tot na het overlijden van zijn broer om het land te verlaten, merkt verweerder op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer overleed in mei 2009 en dat verzoeker het land pas verlaten heeft in april 2010, dus bijna een jaar later. Het overlijden van de broer van verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een reden voor verzoeker om het land niet vroeger te verlaten.

Het motief betreffende de reisweg is een overtuigend motief.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS